

1. Trời ơi là trời!

Ông Trời ở trên trời.

Hàng ngày, ngoài việc cai quản các ngôi sao, ông Trời còn phải giải quyết biết bao nhiêu việc lớn nhỏ dưới trần gian, mà con người dưới trần gian thì suốt ngày than phiền. Hễ một chút là họ lại than “Trời ơi là trời!”, khiến ông Trời vô cùng nhức đầu trong suốt hàng tỉ năm đương nhiệm của mình. Mỗi ngày, ngoài một tô phở bò đặc biệt vào buổi sáng, ông đều phải uống thêm hai viên thuốc giảm đau đầu để đủ sức giải quyết trăm nghìn việc rắc rối của loài người.

Hôm nay cũng vậy, khi mặt trời còn trốn sau rặng núi ở bầu trời phía Đông, ông Trời vẫn còn đang ngủ say sưa thì bỗng giật mình tỉnh dậy bởi nghe thấy một lời thở than thống thiết từ con người:

“Trời ơi! Nóng quá đi mất! Nóng chết đi được! Ước gì có cơn mưa to thật to thì sướng biết mấy!”

“Được rồi! Thế thì cho mưa uây!” Ông Trời nghĩ bụng rồi lệnh cho mưa xuống. Cơn mưa buổi sáng ào ào đổ xuống trần gian. Ông hạnh phúc vì đã giúp con người cảm thấy mát mẻ và an tâm ngủ tiếp.

Thế nhưng, vừa mới ngủ được mấy chục phút, ông lại bị tỉnh giấc bởi lời than phiền thứ hai trong ngày:

“Trời ơi! Mưa thế này thì làm sao mà đi làm đây! Khổ quá! Khổ quá!”

“Được rồi! Ta cho tạnh mưa ngay đây!” Và ông Trời lệnh cho cơn mưa ngừng ngay lập tức. Ông thấy hạnh phúc vì đã giúp con người bớt khổ và an tâm ngủ tiếp.

Lần này, mới đặt lưng được chừng năm phút, ông lại tiếp tục nghe tên mình bị réo gọi inh ỏi:

“Trời ơi là trời! Tự nhiên hết mưa, giờ lại phải đi học! Cuộc đời mình thiệt là đau khổ quá đi! Hu hu hu!”

“Hừ! Mưa cũng than thở mà nắng cũng thở than! Làm ta chẳng biết đường nào mà lần cả!” Ông Trời suy đi ngẫm lại và thấy mình mới là người khổ nhất trần đời. Sau đó, ông lệnh cứ mưa năm phút rồi lại nắng năm phút để vừa lòng loài người, rồi đặt lưng xuống ngủ tiếp. Hôm qua ông đã phải thức đến tận khuya rồi.

Thế nhưng, đời không như mơ, ông còn chưa kịp tận hưởng niềm hạnh phúc được duỗi lưng thoải mái trên chiếc giường

âm êm thì tiếng gà gáy “Ò ó o” đã xé toạc màn đêm. Mặt trời bình tĩnh sau rặng núi, tỏa những tia nắng vàng rực vào tận sâu trong thiên cung. Cùng lúc đó, Nam Tào và Bắc Đẩu - hai vị thần thân cận của ông Trời xuất hiện, báo hiệu lại một ngày làm việc nhức đầu của ông bắt đầu.

“Thưa ông Trời, loài người tỉnh giấc cả rồi ạ!” Bắc Đẩu cung kính tâu.

Ông Trời uể oải ngồi dậy, cái lưng già nua của ông kêu “rắc rắc”. Nhưng đau lưng thì có hề gì! Đầu ông nhức ong ong vì ngủ không ngon giấc. Chẳng còn cách nào cả, đây là trách nhiệm tối cao của ông.

“Được rồi! Chúng ta làm việc thôi!”

Sau đó, Bắc Đẩu giúp ông Trời thay y phục, còn Nam Tào thì dâng lên một tô phở bò thượng hạng không hành kèm chén chè thốt nốt đường phèn ngon lành cho bữa sáng.

Ngày làm việc của ông thường bắt đầu với việc giải quyết lời than thở của loài người.

Lời than thở thứ nhất như sau:

“Trời ơi! Có cách nào đi làm mà không thấy mệt không hả trời!”

Ông Trời suy nghĩ một lúc rồi trả lời:

“Chà, nếu thế thì chỉ có cách ‘làm biếng’ thôi!”

“Hay quá!” Nam Tào thốt lên và ghi lại câu trả lời của ông Trời để gửi xuống trần gian.

Trong khi đó, Bắc Đẩu tiếp tục đọc lời than phiền thứ hai của một đứa trẻ béo ị:

“Trời ơi là trời! Ước gì mình ăn hoài mà không mập!”

“Có khó gì! Cho chúng bị tiêu chảy là được. Cứ ăn vào xong tiêu chảy ra hết thì làm sao mà mập nổi!” Ông Trời hào hứng nói.

“À... dạ...!” Nam Tào hơi nhăn mặt, miễn cưỡng ghi lại câu trả lời của ông Trời.

“Tiếp theo là gì nào!”

Ông Trời lúc này đã ăn xong tô phở bò, và chuẩn bị tráng miệng bằng món chè thốt nốt đường phèn ngon tuyệt. Thế nhưng ông chưa kịp cho muỗng chè nào vào miệng thì bất ngờ, hàng triệu những lời than phiền dồn dập được gửi đến, nhiều đến mức Bắc Đẩu không thể sắp xếp kịp, và vì thế, chúng cứ bay tán loạn khắp thiên cung.

Hơn mười lăm lời than phiền rơi vào tô chè khiến ông Trời chả buồn ăn nữa. Hai mươi bảy lời than phiền khác bay vào chẹn kín miệng Nam Tào làm vị thần này không cách nào ngậm miệng lại được. Thế là ông chỉ biết ú ớ “Ồi ơi ái ì ế ày?” (“Trời ơi cái gì thế này?”) và nhảy lò cò khắp thiên cung, trông vô cùng tội nghiệp.

Năm mươi tám lời than phiền bay ào đến che hết mặt mũi Bắc Đẩu, khiến ông chẳng thấy đường mà lảo đảo và té chổng cẳng khi vấp phải một trăm lẻ tám lời than phiền khác.

Cảnh tượng hỗn loạn diễn ra ngay giữa thiên cung. Còn ông Trời thì khỏi phải nói, tai ông vang lên văng vẳng hàng triệu tiếng kêu than: “Trời ơi!”, “Trời đất ơi!”, “Trời ơi là Trời!”... Mà ông Trời già quá già rồi! Ông già hơn cả quả núi già nhất thế giới,

hơn cả dòng sông dài nhất thế giới, hơn cả đại dương bụi nhất thế giới. Tuổi già và trăm công nghìn việc khiến chúng nhúc nhúc đầu mẫn tính của ông thêm trở nặng, dù đã được tắm bổ bằng tô phở bò ngon siêu hạng, nhưng cũng chẳng mấy xi nhê. Thế là sau khi phải nghe câu than “Trời ơi!” tới hai triệu năm trăm lẻ một lần trong một buổi sáng, ông Trời bỗng thấy đầu mình như sắp nổ tung. Một tiếng “phục” vang lên trong đầu ông, và rồi “rầm”, ông Trời đổ nhào xuống sàn.

“Trời ơi là trời! Ông Trời xỉu rồi!” Bắc Đẩu la toáng lên.

“Truyền thái yyyyy!” Nam Tào hoảng hốt hét lớn.

Và sự hỗn loạn giờ đây chính thức bắt đầu!

2. Một vì sao mới

Ken là thằng bé sáu tuổi rưỡi, mập ú và tham ăn, không có gì phải bàn! Nó có thể nhăn nhó cáu bẳn cả ngày nếu không được cho ăn bánh ướt lòng heo, và thậm chí đấm luôn đũa dăm giành đồ ăn của nó. Nói chung, về khoản ăn uống thì Ken là thằng nhóc tham ăn, xấu tính không ai bằng. Nhưng nó chưa bao giờ nổi cáu với con Nô, dù có lần con Nô ăn mất nửa đĩa bánh ướt lòng heo của nó. Bởi Nô là con chó nhỏ xíu, lông trắng phau như cục bông. Ấy vậy mà, trong một lần đánh nhau để bảo vệ Ken, con Nô đã ra đi mãi mãi. Điều này làm thằng Ken rất đau khổ, nó đã khóc rất nhiều, khóc đến mức ốm đi hai kí lô.

Nhưng Bi - cái thằng mê xe tăng và có cái đầu xù chứa chòm tám hướng bảo Ken:

“Nô không chết hẳn đâu, linh hồn của Nô đã hóa thành vì sao và bay lên trời rồi.”

Chính vì thế, mỗi tối, sau khi xem xong chương trình *Thế giới động vật*, Ken lại bung cái ghế ra ngoài sân và ngồi ngắm trời đêm hàng giờ đồng hồ.

“Con làm gì đấy?” Mẹ Ken hỏi.

“Con đang ngắm Nô ạ!” Ken đáp lời mẹ, mắt vẫn dán vào hàng triệu vì sao trên trời.

Mẹ Ken không nói gì, lát sau, mẹ mang ra cho nó một đĩa bánh *flan* nước cốt dừa và tô chè cốm hạt sen lá dứa, thế là Ken có một buổi tối ngắm Nô ngon tuyệt.

Nhưng hôm nay, khi đang ăn tô chè thứ hai và ngắm bầu trời, Ken bỗng giật mình khi phát hiện ra điều kì lạ: một ngôi sao mới! Đúng thế! Là ngôi sao mới xuất hiện trên bầu trời!

Ken đã ngắm trời đêm hơn ba mươi ngày, nên nó chắc chắn mình thuộc lòng vị trí của các ngôi sao lớn, nhỏ. Vì vậy, khi có một ngôi sao mới toé xuất hiện là nó biết ngay. Hơn nữa, đây lại là ngôi sao to đùng, tròn xoe và lấp lánh hơn hết thảy, hệt như mắt của con Nô. Cũng chính bởi thế, nó lại càng tin chắc linh hồn con Nô thực sự đã hóa thành sao trên trời.

Thằng Ken mừng rớt nước mắt. Trong niềm xúc động dâng trào, nó lập tức gọi Bi, Bo, Bun đến nhà.

“Nhìn kia! Ngôi sao mới kia chính là con Nô đó!” Thằng Ken chỉ lên bầu trời với hai dòng nước mắt, nước mũi đang tuôn chảy.

“Thấy chưa, tao đã bảo rồi! Con Nô không có chết! Tất cả con chó và con mèo ngoan sẽ hóa thành những ngôi sao trên trời!” Bi mừng rỡ.

“Thế tất cả những ngôi sao trên trời đều là ‘linh hồn’ của những con chó và con mèo tốt trên đời à?” Con Bo răng sún cười toe nói, ý của nó là “linh hồn”.

“Chứ còn gì nữa!” Bi khẳng định chắc nịch.

Thằng Bun này giờ không nói gì, nó đọc sách khoa học nhiều đến nỗi cận lồi cả mắt và phải đeo cặp kính to đùng như hai cái bánh xe bò. Chính vì thế đối với nó, chuyện linh hồn con Nô biến thành sao trên trời hết sức vô lí. Nhưng chuyện vô lí không chỉ dừng lại ở đó. Trước mắt Bun, vì sao mới xuất hiện ấy đang càng lúc càng lớn dần lên, chẳng mấy chốc đã to bằng viên bi, rồi bằng quả trứng gà.

“Ngôi sao! Hình như nó đang rơi xuống!” Thằng Bun hoảng hốt la lớn.

“Nô đang bay xuống để gặp tao đó! Há há há!” Thằng Ken sung sướng nhảy cẫng lên, trong khi thằng Bun hoảng sợ ra mặt. Vì đã đọc quá nhiều sách khoa học, nên Bun biết chắc chuyện một vì sao tự nhiên rơi xuống Trái đất thật không đùa được đâu.

“Cười cái gì mà cười! Ngôi sao đó mà rơi xuống đây là tèo cả đám đó! Mà có biết khủng long không? Tất cả khủng long to khổng lồ trên Trái đất tuyệt chủng chỉ vì một ngôi sao rơi xuống đấy!” Thằng Bun cảnh báo, khuôn mặt mếu máo như trái táo tàu.

“Thế tụi mình sẽ bị ‘mệt chổng’ hả?” Con Bo ôm mặt hoảng hốt, ý nó là “tuyệt chủng”.

Mới sáu tuổi rưỡi đã bị “tuyệt chủng” hẳn là chuyện kinh khủng khiếp. Ít ra thì những con khủng long cũng đã tồn tại hàng triệu năm trước khi biến mất không còn dấu vết. Điều đó khiến cả đám chột thấy đau khổ đến rơi nước mắt.

Trên bầu trời, ngôi sao vẫn đang rơi xuống. Bun thấy nó đã to bằng cái bánh Trung thu, còn Bi, Bo và Ken thì hoảng sợ đến mức nhắm tịt mắt, bịt chặt tai lại. Cả bốn đứa đang chuẩn bị cho sự “tuyệt chủng” của mình.

“Một, hai, ba, bốn, năm...”

Bun cứ đinh ninh ngôi sao sẽ rơi xuống đất, một vụ nổ động trời sẽ xảy ra và cả bốn đứa sẽ biến thành bốn đồng cát bụi. Nhưng:

“Sáu, bảy, tám, chín, mười!”

Mười giây đã trôi qua, nhưng không có tiếng “BÙM” nào cả! Thay vào đó là tiếng “leng keng” vang lên lạnh lạnh. Sau đó là khoảng lặng lâu thật lâu, im ắng đến mức nghe rõ cả tiếng thở của Bun, tiếng thút thít của Bi, tiếng khóc hu hu của Bo, và cả tiếng nước mũi chảy tong tỏng xuống nền sân của Ken.

Bun hít một hơi thật sâu. Lấy hết can đảm, nó cẩn trọng hé hé một mắt ra. Ngạc nhiên chưa! Thứ nó nhìn thấy là một ngôi sao năm cánh màu vàng, to bằng bông hoa mặt trời, đang tỏa sáng lấp lánh giữa sân.

“Trời! Nhìn kìa!” Bun tròn xoe cả hai mắt, hét lớn.

Ngay lập tức, Bi, Bo và Ken cũng mở mắt ra và không thể tin nổi có một ngôi sao bự chẳng trước mắt mình.

Nhưng dĩ nhiên, đứa ngạc nhiên nhất là thằng Bun, vì nó từng đọc trong sách nói ngôi sao thật ra không hề có năm cánh và cũng không phải màu vàng! Ngôi sao chỉ là cục đá xù xì, có chi chít nhiều lỗ trên bề mặt đá và tự phát sáng. Thế mà giờ đây, thứ hiện diện trước mắt nó không hề giống chút nào

